

Sygn. akt **VIII Ua 21/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.)
Sędziowie:	Grażyna Łazowska Grzegorz Tyrka
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2020r. w Gliwicach

sprawy z odwołania K. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 27 maja 2019 r. **sygn. akt** VI U 297/18

uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 1 i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gliwicach.

(-) sędzia Grzegorz Tyrka (-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) (-) sędzia Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII Ua 21/19

UZASADNIENIE

Odwołująca K. K. (poprzednio K. S.) domagała się zmiany zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z dnia 3 lipca 2018 roku poprzez ustalenie podstawy wymiaru do obliczenia zasiłku chorobowego w wysokości najniższej płacy krajowej w wysokości 2.100 zł brutto za miesiąc.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. wniósł o oddalenie odwołania.

Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy podał, że na podstawie dokumentacji przedłożonej do wniosku oraz danych zawartych w Kompleksowym Systemie Informatycznym ustalono, że skarżąca do dnia 31 marca 2018 roku podlega ubezpieczeniom pracowniczym z tytułu stosunku pracy świadczonej na rzecz płatnika (...) sp. z o.o.

Następnie od dnia 1 kwietnia 2018 roku została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych przez (...) sp. z o.o. w W. z tytułu umowy zlecenia, przy czym dopiero od dnia 1 maja 2018 roku dokonano z tego tytułu zgłoszenia odwołującej do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. Z dniem 17 maja 2018 roku odwołująca została definitywnie wyrejestrowana z ubezpieczeń. Organ rentowy wskazał, że ze zgromadzonych dokumentów wynika, że w miesiącu maju 2015 (prawidłowa data 2018 ?) roku odwołująca nie wykonywała zlecenia i nie uzyskała za ten miesiąc żadnego przychodu, wobec czego brak jest podstaw do ustalenia podstawy wymiaru zasiłku w kwocie wskazanej przez stronę, bowiem gwarancja wynagrodzenia na poziomie stawki minimalnej powiązana jest jedynie z pracą faktycznie wykonaną.

W piśmie procesowym z dnia 15 marca 2019 roku (data wniesienia pisma) organ rentowy wskazał, że wprawdzie z grafiku na miesiąc maj 2018 roku wynika, że odwołująca świadczyć miała pracę, jednak z informacji uzyskanych od (...) sp. z o.o. wynika, że takiej pracy nie świadczyła i z tego tytułu nie uzyskała żadnego wynagrodzenia. Dalej podano, że odwołująca miała również zawartą niezależną umowę zlecenia z Agencją Ochrony (...) sp. z o.o., jednakże z tego tytułu została zgłoszona jedynie do ubezpieczenia zdrowotnego.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z 27 maja 2019 roku zmienił zaskarżoną decyzję w części za okres od 1 lipca 2018 roku do 4 lipca 2018 roku w ten sposób, że przyznał odwołującej prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 lipca 2018 roku do 4 lipca 2018 roku liczonej od podstawy wymiaru w kwocie netto 1.516,69zł i oddalił odwołanie za okres od 17 maja 2018 roku do 30 czerwca 2018 roku oraz za pozostały okres w pozostałym zakresie.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że odwołująca od 3 października 2017 roku do 31 marca 2018 roku zatrudniona była w (...) sp. z o.o. w R. na podstawie umowy o pracę na pełny etat, początkowo na stanowisku ochroniarza, następnie młodszego specjalisty ds. rozliczeń opakowań i ponownie ochroniarza. Umowa o pracę rozwiązana została z dniem 31 marca 2018 roku.

W dniu 21 marca 2018 rok odwołująca zawarła dwie umowy zlecenia. Zgodnie z pierwszą umową nr (...) zawartą z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. odwołująca wykonywać miała zleczone czynności na rzecz użytkownika, to jest Agencji Ochrony (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Umowa zawarta została na okres od 1 kwietnia 2018 roku do 31 lipca 2019 roku. Za wykonanie zleconych czynności odwołująca otrzymać miała wynagrodzenie w kwocie 13,70 zł brutto za każdą godzinę. Zgodnie z drugą umową nr (...) zawartą z Agencją Ochrony (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. odwołująca wykonywać miała zleczone czynności na rzecz zleceniodawcy. Umowa zawarta została na okres od 6 kwietnia 2018 roku do 31 lipca 2019 roku. Za wykonanie zleconych czynności odwołująca otrzymać miała wynagrodzenie w kwocie 13,70 zł brutto za każdą godzinę.

Z tytułu zawartej z (...) sp. z o.o. umową zlecenia odwołująca, zgodnie z oświadczeniem z dnia 30 kwietnia 2018 roku zgłoszona została od 1 maja 2018 roku do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego i z tego tytułu potrącana była składka z należnego jej wynagrodzenia. Odwołująca nie podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w Agencja Ochrony (...) sp. z o.o.

W miesiącu kwietniu i maju 2018 roku odwołująca wykonywała zleczone czynności zgodnie z wcześniej otrzymanymi grafikami pracy, pracowała do dnia 16 maja 2018 roku włącznie. Z tytułu wykonanych czynności za miesiąc kwiecień 2018 roku od Agencja Ochrony (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. odwołująca otrzymała wynagrodzenie w kwocie 577,35 zł, a od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w kwocie 1.516,69 zł. Za miesiąc maj 2018 roku odwołująca otrzymała wynagrodzenie od Agencja Ochrony (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w kwocie 826,08 zł. Od spółki (...) Sp. z o.o. odwołująca otrzymała przelew za miesiąc luty 2018 roku na kwotę 1.876,54 zł, a za miesiąc marzec 2018 roku – przelew na kwotę 2.619,37 zł.

Od dnia 17 maja 2018 roku, w tym do dnia 4 lipca 2018 roku odwołująca przebywała na zwolnieniu lekarskim w ciąży.

Decyzją z dnia 3 lipca 2018 roku (...) Oddział w C. przyznał odwołującej prawo do zasiłku chorobowego za okres od 17 maja 2018 roku do 4 lipca 2018 roku od podstawy wymiaru ustalonej w wysokości „o”. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że osoby wykonujące pracę na podstawie umowy zlecenia podlegają dobrowolnemu ubezpieczeniu

chorobowemu. Dalej podano, że do dnia 31 marca 2018 roku odwołująca podlegała ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu wykonywania umowy o pracę. W miesiącu kwietniu 2018 roku z tytułu zawartej umowy zlecenia w firmie (...) odwołująca nie podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, a od 1 maja 2018 roku objęta została dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym z tytułu tejże umowy. Od dnia 17 maja 2018 roku odwołująca wyrejestrowano z ubezpieczeń. Niezdolność odwołującej do pracy trwająca od 16 maja 2018 roku powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, a przerwa w ubezpieczeniu chorobowym nie przekraczała 30 dni od ustania ubezpieczenia chorobowego z innego tytułu. Organ rentowy na podstawie obowiązujących przepisów ustalił, że podstawa należnego odwołującej zasiłku wynosi 0 zł, bowiem w miesiącu maju 2018 roku odwołująca nie świadczyła pracy, a zatem nie osiągnęła przychodu.

Sąd Rejonowy uznał, że odwołanie od zaskarżonej decyzji zasługuje na uwzględnienie w części.

Sąd wskazał, że zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa ubezpieczony nabywa prawo do zasiłku chorobowego:

- 1) po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego - jeżeli podlega obowiązkowo temu ubezpieczeniu;
- 2) po upływie 90 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego - jeżeli jest ubezpieczony dobrowolnie.

W myśl ust. 2 powyższego przepisu do okresów ubezpieczenia chorobowego, o których mowa w ust. 1, wlicza się poprzednie okresy ubezpieczenia chorobowego, jeżeli przerwa między nimi nie przekroczyła 30 dni lub była spowodowana urlopem wychowawczym, urlopem bezpłatnym albo odbywaniem czynnej służby wojskowej przez żołnierza niezawodowego.

W ocenie Sądu Rejonowego w świetle ustalonego stanu faktycznego zastosowanie w sprawie znajduje art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy zasiłkowej. Ubezpieczona objęta była bowiem od dnia 1 maja 2018 roku dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym, tym samym nabyła prawo do zasiłku chorobowego po upływie 90 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego. Do odwołującej nie znajduje zastosowania ust. 3 cytowanego przepisu, bowiem przyczyna niezdolności do pracy w tej normie nie została wskazana.

Przerwa między okresami ubezpieczenia chorobowego odwołującej wynosiła 30 dni. Odwołująca zatrudniona była na umowę o pracę do dnia 31 marca 2018 roku, natomiast okres dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego z tytułu umowy zlecenia z (...) sp. z o.o. rozpoczął się w dniu 1 maja 2018 roku. Tym samym przez cały miesiąc kwiecień 2018 roku, a więc 30 dni, istniała przerwa w okresach ubezpieczenia chorobowego odwołującej.

W sprawie nie znalazł także zastosowania art. 7 pkt. 1 ustawy zasiłkowej. W ocenie Sądu Rejonowego, nie można w sprawie stwierdzić kontynuacji okresu ubezpieczenia w zakresie podstawy spornego zasiłku chorobowego, a odwołująca ewentualne prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego może wywodzić jedynie z ubezpieczenia dobrowolnego. Tym samym zasiłek z tego tytułu przysługuje odwołującej po upływie 90 dni nieprzerwanego ubezpieczenia, to jest od dnia 1 lipca 2018 roku.

Co do ustalenia sposobu naliczenia podstawy należnego odwołującej zasiłku chorobowego sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z art. 48 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu niebędącemu pracownikiem stanowi przeciętny miesięczny przychód za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy. Przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu niebędącemu pracownikiem stosuje się odpowiednio przepisy art. 36 ust. 2-4, art. 38 ust. 1, art. 42, art. 43 i art. 46, z zastrzeżeniem art. 48a-50.

Zgodnie zatem z art. 36 ust. 4 podstawę wymiaru zasiłku chorobowego ustala się z uwzględnieniem wynagrodzenia uzyskanego u płatnika składek w okresie nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego, w trakcie którego powstała niezdolność do pracy. Stosując odpowiednio te normę w rozpoznawanej sprawie przez pryzmat art. 48 ust. 2 ustawy,

w ocenie Sądu stanowi to podstawę do wliczania do podstawy wymiaru wyłącznie przychodu przez płatnika w zakresie ubezpieczenia dobrowolnego.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie było kwestionowane, że odwołująca świadczyła w miesiącu kwietniu 2018 roku pracę z tytułu umów zlecenia, na rzecz zarówno (...) sp. z o.o. oraz Agencji Ochrony (...) sp. z o.o. Sąd dał wiarę zeznaniom odwołującej, która wskazywała, że świadczyła pracę z tytułu wskazanych umów również w miesiącu maju, aż do dnia poprzedzającego sporną w sprawie niezdolność do pracy, to jest do dnia 16 maja 2018 roku. Za niewykazaną należało jednak uznać okoliczność otrzymania przez (...) sp. z o.o. wynagrodzenia za pracę w miesiącu maju 2018 roku. Odwołująca wskazywała wprawdzie, że otrzymane od Agencji Ochrony (...) sp. z o.o. za miesiąc maj wynagrodzenie stanowi łączną należność z tytułu obydwu umów zlecenia. Odwołująca nie wykazała jednak tego. W ocenie Sądu nie wykazała również w jakim zakresie wypłacona kwota stanowić miałaby wynagrodzenie z tytułu umowy łączącej ją z (...) sp. z o.o. Przyjmując jednak, że odwołująca świadczyła pracę do dnia powstania niezdolności do pracy, to jest do 16 maja 2018 roku, oraz z uwagi na brak wykazania wysokości wynagrodzenia za miesiąc maj 2018 roku, sąd jako podstawę do naliczenia podstawy zasiłku należnego odwołującej przyjął wynagrodzenie wypłacone jej przez (...) sp. z o.o. w miesiącu kwietniu 2018 roku. Zgodnie z przedłożonym dowodem przelewu odwołująca otrzymała w tym miesiącu przelew za wynagrodzenie w kwocie 1.516,69 zł, którą należało zakwalifikować na podstawie art. 48 i 36 ust. 4 ustawy zasiłkowej.

Apelację w sprawie wniósł organ rentowy zaskarżając wyrok w części tj. w pkt 1. Rozstrzygnięciu zarzucił:

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez jednostronną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego poprzez dokonanie tej oceny z pominięciem doświadczenia życiowego w ocenie dowodów, co doprowadziło do sprzeczności istotnych ustaleń sądu z treścią materiału, a w konsekwencji do błędów w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, skutkujących przyjęciem, że odwołująca w okresie od 1 do 16 maja 2018 roku wykonywała faktycznie pracę na podstawie umowy zlecenia zawartej z (...) Sp. z o.o. w W. mimo, iż z oświadczenia złożonego przez spółkę w dniu 25 czerwca 2018 roku wynika, że skarżąca w miesiącu maju 2018 roku zlecenia nie wykonywała;

- naruszenie przepisów postępowania tj. art. 227 w zw. z art. 217 k.p.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie wniosków dowodowych organu rentowego zawartych w piśmie procesowym z 14 marca 2019 roku o zobowiązanie płatnika (...) Sp. z o.o. do przedłożenia rachunku za miesiąc maj 2018 roku sporządzonego dla skarżącej z tytułu umowy zlecenia zawierającego liczbę godzin wykonanych w ramach wyżej wymienionej umowy, zaakceptowanego przez odwołującą stosownie do § 4 pkt 3 umowy oraz przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków K. N. i M. K. ;

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 36, 37, 48, 49 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie, skutkujące przyjęciem do ustalenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres od 1 do 4 lipca 2018 roku liczonej od podstawy wymiaru w kwocie netto 1.516,69 zł.

W związku powyższym ZUS wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części objętej zaskarżeniem i oddalenie odwołania. Nadto organ rentowy wniósł o przeprowadzenie dowodów nieuwzględnionych przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje:

apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony w części tj. w pkt 1. Wobec braku apelacji rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 2 jest prawomocne i nie było przedmiotem orzekania przed sądem drugiej instancji.

W sprawie nie budziło wątpliwości, że odwołująca do 31 marca 2018 roku była zatrudniona na podstawie umowy o pracę i z tego tytułu podlegała obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu. Następnie od dnia 1 maja 2018 roku

podlegała dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu umowy zlecenia. W tej części ustalenia sądu pierwszej instancji są prawidłowe i Sąd Okręgowy je podziela.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy podał, że przerwa między okresami ubezpieczenia chorobowego odwołującej wyniosła 30 dni. To stwierdzenie także jest prawidłowe. W związku z powyższym w sprawie zastosowanie miał przepis art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Stanowi on, że do okresów ubezpieczenia chorobowego, o których mowa w ust. 1, wlicza się poprzednie okresy ubezpieczenia chorobowego, jeżeli przerwa pomiędzy nimi nie przekroczyła 30 dni. W przedmiotowej sprawie przerwa w ubezpieczeniu chorobowym wyniosła równo 30 dni – trwała od 1 kwietnia 2018 roku do 30 kwietnia 2018 roku. Zatem nie przekroczyła ona 30 dni. W związku z powyższym ubezpieczona miała prawo do zasiłku chorobowego od pierwszego dnia niezdolności do pracy tj. od 17 maja 2018 roku. Powyższego nie kwestionował organ rentowy i dał temu wyraz w zaskarżonej decyzji przyznając odwołującej prawo do zasiłku chorobowego od 17 maja 2018 roku do 4 lipca 2018 roku. Sporna okazała się podstawa wymiaru zasiłku chorobowego.

Należy wskazać, że przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego osobie ubezpieczonej niebędącej pracownikiem stosuje się art. 48-52 ustawy zasiłkowej. W przypadku odwołującej zastosowanie znajdzie art. 49 ust. 2 ustawy zasiłkowej, który stanowi, że jeżeli niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, a okres ubezpieczenia chorobowego rozpoczął się po przerwie nieprzekraczającej 30 dni od ustania ubezpieczenia chorobowego z innego tytułu, przy ustaleniu podstawy wymiaru zasiłku chorobowego stosuje się odpowiednio przepis art. 37 ust. 1. Z kolei ten przepis mówi, że jeżeli niezdolność do pracy powstała przed upływem pełnego miesiąca kalendarzowego ubezpieczenia chorobowego, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi wynagrodzenie, które ubezpieczony będący pracownikiem osiągnąłby, gdyby pracował pełny miesiąc kalendarzowy. W ust. 2 tego przepisu zawarte jest doprecyzowanie, że

w przypadku, o którym mowa w ust. 1, podstawę wymiaru zasiłku chorobowego stanowi:

- 1) wynagrodzenie miesięczne określone w umowie o pracę lub w innym akcie, na podstawie którego powstał stosunek pracy, jeżeli wynagrodzenie przysługuje w stałej miesięcznej wysokości;
- 2) wynagrodzenie miesięczne obliczone przez podzielenie wynagrodzenia osiągniętego za przepracowane dni robocze przez liczbę dni przepracowanych i pomnożenie przez liczbę dni, które ubezpieczony będący pracownikiem był obowiązany przepracować w tym miesiącu, jeżeli przepracował choćby 1 dzień;
- 3) kwota zmiennych składników wynagrodzenia w przeciętnej miesięcznej wysokości, wypłacona za miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy, pracownikom zatrudnionym na takim samym lub podobnym stanowisku pracy u pracodawcy, u którego przysługuje zasiłek chorobowy, jeżeli ubezpieczony będący pracownikiem nie osiągnął żadnego wynagrodzenia.

W umowie zlecenia, którą zawarła odwołująca z (...) Sp. z o.o. nie określono wynagrodzenia w stałej miesięcznej stawce. Zatem zastosowanie znajdzie wyżej cytowany pkt 2 lub 3. W związku z powyższym istotne znaczenie w sprawie ma ustalenie czy odwołująca w maju 2018 roku wykonywała pracę na rzecz (...) Sp. z o.o. Zasadny jest zarzut apelacji dotyczący naruszenia przez sąd pierwszej instancji przepisów postępowania. Sąd ten oddalił wnioski dowodowe ZUS zawarte w piśmie procesowym z 14 marca 2019 roku o zobowiązanie płatnika (...) Sp. z o.o. do przedłożenia rachunku za miesiąc maj 2018 roku sporządzonego dla skarżącej z tytułu umowy zlecenia zawierającego liczbę godzin wykonanych w ramach wyżej wymienionej umowy, zaakceptowanego przez odwołującą stosownie do § 4 pkt 3 umowy oraz o przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków K. N. i M. K. na okoliczności w nim wskazane i poprzestał na przesłuchaniu ubezpieczonej. W okolicznościach sprawy należy przeprowadzić powyższe dowody zawnioskowane przez organ rentowy celem ustalenia czy ubezpieczona w maju 2018 roku pracowała na rzecz (...) Sp. z o.o., a jeśli tak to przez ile dni i jakie uzyskała wynagrodzenie. Ponadto należy ustalić ile dni przepracowałaby w tym miesiącu gdyby nie była niezdolna do pracy. Następnie dokonać obliczeń zgodnie z art. 37 ust. 2 pkt 2 ustawy zasiłkowej. Jeżeli zaś ubezpieczona nie pracowała w maju 2018 roku na rzecz P. Agencja (...) z o.o. to należy zastosować art. 37 ust. 2 pkt 3. W tym celu należy ustalić przeciętną miesięczną wysokość wynagrodzenia wypłaconego za maj 2018 roku

zleceniobiorcom z którymi płatnik zawarł takie same lub podobne umowy jak z odwołującą. Kwota ta będzie stanowiła podstawę wymiaru zasiłku chorobowego.

Może się zdarzyć, że nie będzie takich osób. Wtedy w ocenie sądu należy ustalić stosowną kwotę w oparciu o okoliczności danej sprawy (art. 83 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.) – tak komentarze do art. 49 M. G. w Programie L., i komentarz A. G. w programie Lex. W tym miejscu należy odwołać się do funkcji i celu prawa do zasiłku chorobowego. Świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa mają na celu pokrycie szkody spowodowanej zejściem danego rodzaju ryzyka, tj. określonej sytuacji życiowej, z której wystąpieniem wiąże się opłacanie składki. Jednocześnie mają stanowić ekwiwalent za brak możliwości uzyskiwania przychodu z powodu zaistnienia ryzyka ubezpieczeniowego. Dlatego nie znajduje oparcia w przepisach prawa ustalenie podstawy wymiaru zasiłku chorobowego na 0 zł. Sąd pierwszej instancji jako tę podstawę przyjął kwotę wypłaconą ubezpieczonej przez płatnika w miesiącu kwietniu 2018 roku. Zatem ustalił podstawę wymiaru zasiłku chorobowego w oparciu o okoliczności sprawy. Uczynił to jednak przedwcześnie.

Ponieważ postępowanie dowodowe wymaga przeprowadzenia w całości - w kierunku wskazanym przez Sąd Okręgowy - wyrok został uchylony w zaskarżonej części na podstawie art. 386 § 4 k.p.c.

(-) sędzia Grzegorz Tyrka (-) sędzia Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) (-) sędzia Grażyna Łazowska